

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. X. Sui cognitione[m] no[n] pusillanimitatis sed potius fortitudinis & vigoris causam esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

Paris nauſea.

De Sancta quadam legitur, quod petito à Deo lumine, vt se posset nosse, tantam in se foeditatem & miseriam viderit, vt ei intolerabilis esset, & Deum rogauerit, dicens: Domine non tantam cognitionem da, alioqui animo cadam. Refert Pater magister Auila, se personam nosse, quae saepius Deum rogabat, vt sibi aperiret, qualis esset. Aperuit illi paululum Deus oculos, quod magno ipsi stetit, tam enim se foedam & abominabilem cognouit, vt magna voce exclamaret: Aufer Domine tua misericordia ex oculis meis speculum hoc, non diutius formam meam intueri queo.

& sui odium.

Hinc etiam nascitur in Sanctis sanctum illud sui odium & horror, de quo supra dictum est quo enim perfectius inmensam Dei bonitatem noscunt & eum amant, tanto se oderunt, vt aduersarios & inimicos Dei, secundum quod dicit Iob. *Quare me posuisti contrarium tibi, & factus sum mihi metipso grauis!* Vident sibi inesse omnium malorum radicem, propriam videlicet voluntatem & sensualitatem, ex qua omne peccatum emanat, hacque cognitione contra se ipsos insurgunt, & se oderunt. Num tibi æquum videtur illum odisse, qui te fecit deserere & mutare tantum bonum: quale Deus est, vt parua & breui voluptate & delectatione fruereris? Nonne tibi fas videtur eum odio habere, qui te fecit æternam gloriam amittere, & infernum in æternum mereri? Qui tibi tanti mali causa fuit, & adhuc est? Nunquid tibi omni odio dignus videtur? Hic tu ipse es, aduersarius & hostis Dei, aduersarius & hostis proprii boni, & salutis tuæ.

CAPVT X.

Sui cognitionem non pusillanimitatis sed potius fortitudinis & vigoris causam esse.

ALIVD magnum in hoc sui cognitionis exercitio bonum inuenire est,

quod non solum non pusillanimitatis & pauoris causa est, vt forsitan aliquibus videri possit, sed potius magnum animum & fortitudinem ad bonum dat. Ratio huius hæc est, dum quis se noscit, videt in se nihil cui inniti possit, & sibi diffidens, tantam in Deo fiduciam ponit, in quo se fortem & potentem ad omnia reperit. Hinc euenit, vt eiusmodi magna possint tentare & aggredi, & ea ad optatum finem perducere, vt enim totum Deo, sibi vero nihil adscribit, Deus negotium maximum applicat, & in seonus suscipit, & tunc per instrumenta & media debilia exequi vult ille mira & magna. *Ve ostenderet diuitias gloriae suae in vasa misericordiae, quae preparauit in gloriam.*

In debilibus vasis reponere solitus est fortitudinis suae thesaurus, vt tanto magis gloria eius elucescat. Id ipsum est, quod Deus Sancto Paulo dixit, quando tentationibus quasi obrutus clamabat petens ab ipsis liberari, cui Deus respondit: *Sufficit tibi gratia mea: non virtus in infirmitate perficitur.* Corinthiorum 12. versiculo 9. quo enim tentationes vehementiores & infirmitas maior, tanto magis splendet Dei virtus, & se perfectiorem & fortiorem exhibet vt enim medicus amplio rem feret honorem, quo vehementior est morbus & maius agrotantis periculum; sic & quo maior est in nobis infirmitas, tanto maiorem honorem brachium Dei impiois consequitur.

Sic hunc locum exponunt Sanctus Augustinus & Ambrosius. Hinc ergo quando quis se nouit & sibi diffidit, diuina Maiestas auxilio adcurrit & lauat: contra vero, dum quis sibi, suis mediis & diligentis fidit, a Deo deseritur. Hanc docet Sanctus Basilius causam esse, quod saepius festis solemnioribus, dum volumus & cogitamus plus orationi & deuotioni vacare, minus id fiat, quod nostris mediis diligentibus & preparationibus nimium fidamus. Alias vero, dum id minus cogitamus, in magnis dulcedinis benedictionibus prauecimus, vt intelligamus Dei esse

esse gratiam & misericordiam, non nostram diligentiam vel meritum. Ita ut dum quis fragilitatem, & miseriam suam agnoscat, non animo cadit nec timidior fit, sed potius vegetior & fortior redditur, eo quod cogatur sibi diffidere, & omnem fiduciam in Deo collocare. Idque illud ipsum est, quod ait Apostolus Sanctus Paulus: *Cum infirmior tunc potens sum* Hoc est: *Cum humilior, tunc exaltor*. Sicque de-

claratur à SS. Augustino & Ambrosio: Dū me humilio & deicio, & agnosco me nihil posse, & infirmitatem & fragilitatem meam adducito, tunc erigor & leuor: dumque exactius agnosco & video fragilitatem & infirmitatem meam oculos in Deum figens, me robustiorem & alacriorem ad omnia sentio: ipse enim tota fiducia & spes mea est. *Et erit Dominus fiducia eius.*

Ex his intelligere erit, humilitatem non esse, nec ab illa desperationem & pusillanimitates certas oriri, quæ solitæ sunt provenire in nostro profectu, eo quod nobis persuadeamus nunquam nos virtutes parare posse, nec superare peruersam nostram conditionem & inclinationem: alias in officiis & ministeriis, quæ iniungit vel posset iniungere obedientia: vtrum aptus ero ad confessiones audiendas, vel vti missiones ableger, vel ad alia similia. Videtur id humilitatis esse, sed sæpenon est, potiusque ex superbia ortum habet. Conuertit enim quis in se oculos, quasi suis viribus industria & diligentia tale quid valeret, quod in Deum dirigere debuerat, in quo omne nostrum robur & fortitudo est. *Dominus illuminatio mea & salus mea, quem timebo? Dominus protector vita mea, à quo trepidabo? Si consistant aduersum me castra, non timebit cor meum, se erigat aduersum me praeliū, in hoc ego sperabo.* Et, *Si ambulauero in medio umbrae mortis non timebo mala, quoniam tu mecum es.* Quanta verborum diuersitate vnam eandemque re Prophetæ explicat? pleni sunt huius omnes psalmi, ut indicetur affectus & fiducia abundantia, quam ille habebat,

& quā nos habere fas est. *In Deo meo transgrediar murum.* quantumuis altus sit, nihil se mihi opponere poterit, ipse gigantes locustis superabit. In Deo meo leones & dracones inueniam, cuiusque gratia & fauore fortes erimus. *Qui docet manus meas* Psal. 17. 35. *ad praelium, & posuisti ut arcum arcum brachia mea.*

CAPVT XI.

De aliis bonis & commodis, ex sui cognitionis exercitio oriundis.

IN TER omnia media, quæ ex nobis habere possumus, ut nobis Deus gratiam & dona sua communicet; præcipuum merito est, ut nos humiliemus & fragilitatem & miseriam propriam agnoscamus. Ideo aiebat S. Apostolus Paulus: *Libenter igitur glorior in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi.* Et Diuus Ambrosius in verbalibus hæc? *Placeo mihi in infirmitatibus,* dicit: *Si gloriandum est Christiano, in humilitate gloriandum est, de qua crescitur apud Deum.* Hæc enim regia via est, quæ eo perducit. Ad hoc probandum adfert Sanctus Augustinus illud Prophetæ: *Pluuiam voluntariam segregabis Deus hereditati tuae, & infirmata est; tu vero perfecisti eam.* Quando creditis Deum pluuiam voluntariam & gratiosam donorum & gratiæ hereditatiue, id est, animæ daturum? *Et infirmata est: dum infirmitatem suam & miseriam agnoscer, Deus illam perficiet, & in illam pluuiam donorum voluntaria & gratiosa descendet.* Quo enim pauperes mendicæ paupertatem & vlcera sua misericordibus diuitibus magis aperiant, tanto magis illos ad pietatem & charitatem mouent, & largiores eleemosynas recipiunt, sic & quo quis se magis humiliat, & se agnoscit, & miseriam magis detegit, quo diuinam misericordiam plus inuitat & mouet ad sibi compatiendum &